

ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὰ τυπωθέντα φύλλα ἢ καὶ τὰ διπλόνει, καὶ ἐν τῇ μιᾷ δὲ καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ περιπτώσει διὰ μηχανισμοῦ τινος ἀριθμεῖ αὐτά. Ὅλη ἡ πολυμερῆς λειτουργία τῆς μηχανῆς ταύτης ἀπαιτεῖ ὑπηρεσίαν δύο μόνων ἀνδρῶν.

Τὰ ἐξαιρετικῶς ὄμως καλλιτεχνικὰ ἔργα, δι' ἃ δέον νὰ καταβληθῇ μεγίστη προσοχή, ἐκτυποῦνται διὰ τῶν

ἄλλων ταχυπεστηρίων, ἅτινα ἀνεφέρομεν πρὸ μικροῦ. Διὰ τοιοῦτου ἐκτυποῦται καὶ ἡ ἡμετέρα Κλειώ, ἐπομένως δὲν διπλοῦται διὰ μηχανισμοῦ τινος, ἀλλ' ὑπὸ λεπτῶν γυναικείων χειρῶν. Ἀλλὰ τὰ περι τούτου ὡς καὶ περι τῆς ἀπαιτουμένης ἐν γένει ἐργασίας ὅπως τὸ φύλλον φθάσῃ μέχρι τῶν χειρῶν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΡΕΥΝΑΙ.

(Τέλος.)

Τὸ περὶ τῶν Μολούκκων ζήτημα ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ ὑπὸ τοῦ ἐν ἔτει 1524 συνελθόντος ἐν Bajadoz ἰσπανοπορτογαλικοῦ συνεδρίου τῶν Πιλότων. Τὸ συνέδριον ἐληξεν ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι αἱ δύο διαφερόμεναι μερίδες ἔφερον διάφορα μέτρα τῆς γῆς, οἱ μὲν Πορτογάλοι ὑπολογίζοντες εἰς 70 μίλια τὸ μῆκος μιᾶς μοίρας τῆς γῆϊνης περιφερείας, οἱ δὲ Ἴσπανοὶ εἰς μόνον 62½ μίλια. Οἱ Ἴσπανοὶ ὄμως ἐξεπίτηδες ἠθέλον νὰ παριστώσι τὴν γῆν μικροτέραν, ὅπως μεταθέσωσι τὰς Μολούκκας εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν κτήσεις· διότι βραδύτερον, ὅτε ἡ ἔρις ἐξωραλύνθη καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Ε' ἔλαβε 500,000 δουκάτων, ὑπελόγιζον καὶ αὐτοὶ εἰς 70 μίλια τὸ μῆκος τῆς γῆϊνης μοίρας. Μόλις ἐν ἔτει 1615 εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Σνελλίου νέα ἀσφαλῆς μέθοδος πρὸς ἀναμέτρησιν τῆς γῆς, ἡ τριγωνομετρικῆ, ἣτις καὶ σήμερον ἐφαρμόζεται.

Ἐνταῦθα λήγει νέα ἱστορικὴ περίοδος τῶν περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς ἐρευνῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ἡ γῆ ἐνομιζέτο ὡς δίσκος, κατὰ τὴν δευτέραν ἐθεωρήθη ὡς σφαῖρα. Ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων ἐπερατώθη καὶ ἤδη ἐπῆλθεν ὁ χρόνος ἐπιστημονικῶν περιηγήσεων. Ἀκαδημία καὶ κυβερνήσεις ἤρχισαν ν' ἀποστέλλωσιν εἰς μεμακρυσμένας χώρας ἀνδρας σοφοὺς καὶ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἐπεμψεν ἡ Ἀκαδημία τῶν Παρισίων τῷ 1672 τὸν Jean Richer εἰς Cayenne. Ἐνταῦθα ἐμελλε τὸ ἐκκρεμὲς νὰ προδώσῃ νέα μυστήρια τοῦ σχήματος τῆς γῆς. Τὸ ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον τοῦ Richer δὲν ἐπῆγαινε σωστὰ ἐν Cayenne, ἔμενε δηλ. καδ' ἐκάστην ἡμέραν 2 πρωτόλεπτα καὶ 48 δευτερόλεπτα ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ἠγαγκάσθη ὁ Richer νὰ συντάμῃ ἀναλόγως τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὠρολογίου τοῦ ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ πορείαν. Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους τὸ ὠρολόγιόν του τοῦτο ἐπῆγαινε 2 πρωτόλεπτα καὶ 48 δευτερόλεπτα ἔμπρός. Ὁ Richer ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἐν Cayenne τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιβραδύνσεως ταύτης. Αἱ κινήσεις τοῦ ἐκκρεμοῦς ὀρίζονται καὶ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐλκτικῆς δυνάμεως τῆς γῆς. Ὅσα ἰσχυρότερα ἐνεργεῖ ἡ δύναμις αὕτη, τοσούτω ταχύτερον κινεῖται τὸ ἐκκρεμὲς, ὅσα δὲ ἀσθενεστέρα εἶνε ἡ ἔλξις, τόσα βραδύτερα γίνονται αἱ κινήσεις τοῦ αὐτοῦ ἐκκρεμοῦς. Ἡ δὲ ἀνισότης τῆς ἔλξεως εἰς τοὺς διαφόρους τόπους δὲν δύναται νὰ προέρχεται ἄλλοθεν εἰ μὴ ἐκ τῆς ἀνίσου ἀποστάσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς γῆς. Ἐκ τούτων λοιπὸν συνεπέρανεν ὁ Richer ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε τελεία σφαῖρα, ἀλλὰ πεπλατυσμένη μὲν εἰς τοὺς πόλους, διωγκωμένη δὲ εἰς τὸν ἰσημερινόν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τοῦ Richer προῦκάλεσε τὴν ὀξύνοιαν καὶ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἀμέσως ἐπεχείρησαν νὰ προσδιορίσωσιν ἀκριβέστερον τὰς ἀποκλίσεις ταύτας τοῦ σχήματος τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ τελείως σφαιρικοῦ. Δύο γινώμαι ἐσχηματίσθησαν ἀντίθετοι ἀλλήλαις: Οἱ μὲν ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἡ γῆ ἐν εἶνε ἐξωγκωμένη περὶ τὸν ἰσημερινόν ἀλλὰ ἐπιμεμακρυσμένη, οἱ δὲ παρεδέχοντο τὴν γνώμην τοῦ Richer ὡς ὀρθήν. Μὲ ἄλλους λόγους ἐπρόκειτο περὶ τούτου, ἂν ἡ γῆ ὁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς ὠν ἢ πρὸς πορτοκάλιον.

Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἀπῆται νέας ἀναμετρήσεις. Ἄν ἡ γῆ ἦτο, ὡς ἰσχυρίζετο ὁ Richer, πεπλατυσμένη εἰς τοὺς πόλους, τότε ἔπρεπε μία μοῖρα μεσημβρινοῦ κύκλου νὰ εἶνε μακροτέρα παρὰ τοῖς πόλους τῆς γῆς, παρὰ μία μοῖρα τοῦ αὐτοῦ κύκλου πλησίον τοῦ ἰσημερινοῦ. Ὑπελείπετο λοιπὸν νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ καταμετρήσεις αὗται, καὶ τότε τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο ὀριστικῶς. Πραγματικῶς, ἐν ἔτει 1735 μετέβησαν ὁ μὲν Bouguer καὶ ὁ Condamine εἰς τὸ Περόν, οἱ δὲ Maupertius καὶ Clairaut εἰς Λαπλανδιαν, ὅπως μετρήσωσιν αὐτόθι τὸ μῆκος μιᾶς μοίρας τοῦ μεσημβρινοῦ κύκλου τῆς γῆς. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν καταμετρήσεων τούτων ἔδηκαν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τὴν γνώμην τοῦ Richer, καὶ οὕτως ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ γῆ εἶνε πορτοκαλοειδής, ἦτοι πεπλατυσμένη περὶ τοὺς πόλους.

Αἱ καταμετρήσεις ἐγίνοντο ὀλονὲν συχνότερα, ἡ δὲ ἀπόφασις τῆς γαλλικῆς ἐθνοσυνελεύσεως περὶ ἐξουρέσεως μιᾶς φυσικῆς καὶ ἀμεταβλήτου μετρικῆς μονάδος ἔδωκεν ὠθησιν πρὸς νέους καὶ ἀκριβεστέρους προσδιορισμοὺς τοῦ μεγέθους τῆς γῆς. Ἡ ἀπόφασις ἐκεῖνη, ἀφ' ἧς χρονολογεῖται τὸ σημερινὸν μετρικὸν σύστημα τὸ κατὰ μέτρα, ἐλήφθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἡ μονὰς τοῦ συστήματος τούτου εἶνε ἐν μέτρον, ἦτοι τὸ τεσσαρακοντακισεκατομμυριοστὴμόριον τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς γῆς. Τὸ φυσικὸν τοῦτο μέτρον ὑπελογίσθη κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας μεγάλης γαλλικῆς καταμετρήσεως, τὸ ἀρχικὸν μέτρον ἦτοι τὸ πρότυπον φυλάττεται ὡς ἱερὸν κειμήλιον ἐν ὑπογείῳ τινὶ καμάρᾳ ἐν Παρισίοις. Κατὰ τὸ μέτρον τοῦτο ὑπολογίζουσιν ἔκτοτε πάντες οἱ σοφοί, οἱ ἐπιχειροῦντες νέαν καμέτρησιν τῆς γῆς. Ἦδη δὲ ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρα πρὸς τοῦτο Διεθνῆς εὐρωπαϊκὴ ἐπιτροπὴ, διευδύνουσα συστηματικῶς καὶ καδ' ἐνιαῖον σχέδιον πάσας τὰς πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ μεγέθους τῆς γῆς γινομένης ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνας.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον, ὅπερ πρὸ δύο ἤδη χιλιετηρίδων ἤρχισεν ὁ Ἐρατοσθένης, δὲν ἐπερατώθη εἰσέτι οὔτε θὰ περατωθῇ τόσον ταχέως.



ΤΟ ΦΙΛ.

Είκοσι ὑπὸ F. Feldweg.

Τὸ μέγεθος τῆς γῆς εὐρίσκεται διάφορον κατὰ τὰς ἐκάστοτε γινομένης ἐκ νέου μοιρομετρικὰς ἐρεῦνας. Ἐν ἔτει 1841 ὑπελογίσθη ἡ ἡμίσεια διάμετρος ἦτοι ἡ ἀκτίς τῆς γῆς σφαιρᾶς ἀπὸ τοῦ κέντρου μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ ἴση πρὸς 6,377,397 μέτρα· ἐν ἔτει δὲ 1878 εὐρέθη ἴση πρὸς 6,378,190 μέτρα. Ἡ διαφορά αὕτη φαίνεται μικρά, ἀλλὰ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο μῆκος τῆς ἀκτίνος ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς γίνεται κατὰ 2270 τετραγωνικά χιλιόμετρα μεγαλύτερα ἢ τοπρίν.

Πρὸ τινων ἤδη δεκαετηρίδων ἐξεφράσθη ἡ γνώμη ὅτι ἡ γῆ δὲν ἔχει κανονικὸν σφαιροειδὲς σχῆμα ἀλλ' ὅτι αποκλίνει ἀπὸ τοῦ καθαρῶς μαθηματικοῦ σχήματος διὰ κυματοειδῶν προεξοχῶν καὶ εἰσοχῶν, καὶ ὅτι μόνη ἡ θάλασσα παρουσιάζει πανταχοῦ ἐπιφάνειαν κανονικοῦ σχήματος. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιμήδης ἀπεδείκνυεν ὅτι αἱ ἐπιφάνειαι τῶν θαλασσῶν εἶναι μέρη σφαιρικῆς ἐπιφανείας, ὅτε δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε ἐντελῶς σφαιρική ἀλλὰ μόνον σφαιροειδῆς, ἐγένετο συγχρόνως παραδεκτὸν ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρουσιάζει πανταχοῦ κανονικὸν σφαιροειδὲς σχῆμα. Ἀλλὰ σήμερον γινώσκουμεν ὅτι οὐδ' αὕτη ἡ θάλασσα ἔχει πανταχοῦ κανονικὴν ἐπιφάνειαν. Οἱ ὄγκοι τῆς ξηρᾶς προσελκύουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὰ ὕδατα τῶν θαλασσῶν, οὕτως ὥστε πλησίον τῶν ἡπείρων ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε ὑψηλότερα καὶ ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς γῆς παρὰ ἡ ἐπιφάνεια τῶν μεμακρυσμένων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ὑδάτων. Οὕτω λ. χ. παρὰ ταῖς βορειοανατολικαῖς

ἀκταῖς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε κατὰ 500 μέτρα ὑψηλότερα, παρὰ δὲ τῇ Ἁγίᾳ Ἑλένῃ κατὰ 847 μέτρα ταπεινότερα τῆς κανονικῆς σφαιροειδοῦς ἐπιφανείας, τοῦδ' ὅπερ ἀποτελεῖ ὀλικὴν διαφορὰν 1347 μέτρων.

Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἡ ἐπιστήμη κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ὑψωμάτων τῆς γῆς ἐλάμβανεν ὡς βάσιν σταθερὰν καὶ ἀμετάβλητον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἣδη δὲ γινώσκουμεν ὅτι καὶ αὕτη ἡ προϋπόθεσις ἦτο πεπλανημένη, οὕτως ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ἀνάγκη νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει καὶ αἱ διαφοραὶ αὗται πρὸς ἐξέλεγχιν καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὑπολογισμῶν ἐκείνων.

Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν τὸ πρόβλημα τῆς μετρήσεως τῆς γῆς ἐθεωρεῖτο εὐκόλον καὶ ἀπλοῦν, διότι ἦτο ἄγνωστος εἰσέτι ἡ συμπίεσις παρὰ τοὺς πόλους καὶ αἱ ἄλλαι ἀνωμαλίας τοῦ σχήματος αὐτῆς. Σήμερον ὅμως τὸ πρόβλημα τοῦτο εἶνε δυσχερέστατον καὶ πολυπλοκώτατον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης, ὅτι αἱ ἀνωμαλίας αὗται ἐν γένει ἀνεκαλύφθησαν; Ἐκατομύρια ἄνθρωποι μετροῦσι σήμερον μὲ μέτρα, μὲ χιλιόγραμμα, μὲ λίτρας, ἀλλ' ὀλίγοι γινώσκουσι πόσῃ διανοητικῇ ἐργασίᾳ ἀπήτησεν ἡ ἐξεύρεσις τοιοῦτου κατὰ προσέγγισιν φυσικοῦ μέτρου. Καὶ ἀπαιτεῖται εἰσέτι πολλὴ περισσότερα ἐργασία, μέχρις οὗ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κατορθώσῃ ν' ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς τὸ σχῆμα τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ ζῶμεν.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ **IBAN TOTPΓENIEΦ.**

(Συνέχεια.)

Ἀκριβῶς τὴν μίαν παρὰ τέταρτον ὁ Σανὶν ἴστατο ἐνῶπιον τοῦ Πολοσῶφ. Ἡ μὲ τέσσαρας ἵππους ἐξευγμένη ἀμαξία του εὐρίσκειτο ἤδη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου. Ὅτε ὁ Πολοσῶφ εἶδε τὸν Σανὶν ἠρέσθη μὲ τὰς λέξεις: «Ἄ λοιπὸν ἀπεφάσις;» Εἶτα δὲ ἐφόρεσε τὸν πλὸν του, ἐκρέμασεν ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸ ἐπανωφριὸν του ἐφόρεσε τὰ καλὸσια του, ἐβόλῳσε τὰ ὤτα του μὲ βαμβάκι, ἂν καὶ ἦτο τὸ μέσον τοῦ θέρους, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὴν κλίμακα. Οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ἐπισωρεύσει κατὰ διαταγὴν του ἐντὸς τῆς ἀμάξης ὅλα τὰ πολυάρθρα ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσει διὰ τὴν γυναῖκά του, τὴν δὲ θέσιν του ἐπέστρωσαν καὶ περιέφραξαν μὲ μικρὰ μεταξωτὰ μαξιλλάρια, μὲ σακκοπήρας καὶ μὲ δέματα, ἔθηκαν δὲ καὶ παρὰ τοὺς πόδας του ἕν καλαδίον μὲ διάφορα τρόφιμα καὶ ἔδωσαν στερεὰ τὸ κιβώτιόν του ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀμαξηλάτου. Ὁ Πολοσῶφ ἐπλήρωσε τοὺς ὑπηρετάς μετὰ πολλῆς γενναιοδωρίας καὶ βοηθούμενος ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπὸ τοῦ ὑπηρετικοῦ καὶ εὐλαβοῦς θυρωροῦ ἀνερχιχθή ἀσθμαίνων ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἐκάθισεν ἀνέτως, ἐτακτοποίησεν ὅλα τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα πρὸς ὅσον οἶόν τε μεγαλύτεραν του ἀνεσιν, ἀναψε τὸ τσιγάρον του — καὶ ἐπὶ τέλος ἐκαμε πρὸς τὸν Σανὶν ἐν νεύμα διὰ τοῦ δακτύλου, ὅπερ ἐσήμαινε: «Τώρα μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀναιβῆς!» Ὁ Σανὶν ἐκάθισε παρὰ τῆ πλευρᾷ του, ὁ δὲ Πολοσῶφ διέταξε διὰ τοῦ θυρωροῦ τὸν ταχυδρομικὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐλαύνῃ ταχέως, ἂν ἠθελε νὰ λάβῃ δῶρον. Τὸ βᾶθρον ἐτριξε, αἱ θυρίδες ἐκλείσθησαν θορυβωδῶς καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν δρομαίως.

33.

Τώρα ταξιδεύει τις μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἀπὸ τὴν Φραγκφοῦρτην εἰς τὸ Βεισβάδεν εἰς ὀλιγώτερον τῆς μίας ὥρας διάστημα. Ἀλλὰ τότε ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία ἐχρειάζετο τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας. Οἱ

ἵπποι ἀλλάζοντο τρεῖς φορές. Ὁ Πολοσῶφ ἐκοιμάτο ἐλαφρῶς ἢ ἐνεύσταζε καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ στόμα. Ὁμίλει ὀλίγιστα καὶ δὲν ἐρριψε οὔτε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου: διὰ ζωγραφικὰς τοποθεσίας δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸν ἐνδιαφέρον, ἀπολόγησε δὲ μάλιστα ὅτι «βαρύνεται τὴν φρέσιν φρόβρα!» Ὁ Σανὶν ἐσιώπα ὡσαύτως καὶ οὐδ' αὐτὸς ἐδαμάζε τὴν φύσιν: εἶχεν ὅλας διάφορα πράγματα εἰς τὸν νοῦν του. Ἦτο ὅλας διόλου βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ἀναμνήσεις του. Εἰς ἕκαστον σταθμὸν ὁ Πολοσῶφ ἐτακτοποιεῖ μετὰ τῆς μεγίστης ἀκριβείας τοὺς λογαριασμοὺς του, ἐκῦταζε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ἔδιδεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην δῶρον — ὅτε μὲν μικρότερον ὅτε δὲ μεγαλύτερον, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὸν ἐπιδειχθέντα ζῆλον. Ὅτε διήνυσαν τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, ἔλαβεν ὁ Πολοσῶφ ἐκ τοῦ καλαθίου δύο πορτοκαλλία, ἐξέλεξε τὸ καλῆτερον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ προσέφερε τὸ ἕτερον εἰς τὸν Σανὶν. Οὗτος παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν συνταξιδιώτην του καὶ ἐξεροράγη ἀπηνῆς εἰς θορυβώδη γέλωτα.

«Διατί γελάς;» ἠρώτησεν ὁ Πολοσῶφ, ἀφαιρῶν ἐπιμελῶς τὸν φλοῖον ἀπὸ τοῦ πορτοκαλλίου διὰ τῶν λευκῶν καὶ βραχέων ὀνύχων του.

«Διατί γελάς;» ἐπανέλαβεν ὁ Σανὶν, «διὰ τὸ κοινὸν μας ταξίδιον.»

«Διατί;» ἐπανηρώτησεν ὁ Πολοσῶφ, θέτων εἰς τὸ στόμα του ἐν μέρος τοῦ πορτοκαλλίου.

«Καὶ δὲν εἶνε παράδοξον αὐτὸ τὸ ταξίδι μας; Ἔως χθὲς ἀκόμη, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τόσο λίγο ἐσκεπτόμουν γιὰ σέ, ὅσο καὶ γιὰ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας, καὶ σήμερα! — τώρα ταξιδεύω μαζί σου, διὰ νὰ πωλήσω τὸ κτήμα σου 'ς τὴν γυναῖκά σου, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶδα ποτὲ 'ς τὴν ζωὴν μου.»

«Ὅλα συμβαίνουν 'ς τὸν κόσμον,» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ, «Ὅταν ἡλικιωθῆς ἀκόμη, θὰ ἴδῃς πολλὰ πράγματα 'ς τὴν ζωὴν σου. Παρα-